

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 12.

LA PRIMERA.

—Tinch una verdadera satisfacció en recordarvos, ja que ningú hi pensa, que demà es lo sant de la Madroneta...

—¿Demà? Tens rahó... L' altre dia ella mateixa va participarm' ho, y... res, no hi havia pensat més...

—¡Ni jo!

—¡Ni jo!

—Jo no ho sabia, perque en materia de sants y santas no hi estich gayre fort.

—Lo mateix dich.—

Lo lector tindrà la amabilitat de ferse cárrech de que aquesta conversa la sostenian sis joves de bon aspecte, vestits ab certa elegancia, tot prenent café en una taula rodona del *Pelayo*.

Faig aquesta aclaració, avants de tirar endavant, a fi de que 'ns entenguem més fàcilment.

¿Seguim?

—Ja que tots esteu enterats,—va continuar dihent lo primer,—me sembla qu' es qüestió de que estudiem la manera d' obsequiarla una mica com cal.

—L' Alfredo, que la tracta més y coneix los seus gustos, podrá dir qu' es lo que fa més per ella;—va anyadir un d' ells, un jovenet blanc y ros que semblava una nina de luda.

—En lo meu concepte,—respongué l' interpelat,—no hi ha res més propi que convidarla a sopar.

—¿Menja forsa?—va preguntar un que semblava 'l president.

—Forsa y de tot: jo us juro que no quedarà res. Lo que no s' ho pot menjar, s' ho fica a la butxaca.

—¿Hasta 'l caldo?—va anyadir un moreno que duya patillas.

—Deixéuvos de tonterias. ¿S' aproba l' idea de convidarla a sopar? Los que hi estiguin conformes, que tirin lo barret enlayre.—

Sis barrets varen volar subitament al rededor de l' aranya, y mentres los concurrents giravan lo cap admirats, lo president de la taula rodona va exclamar ab gravetat cómica:

—Queda aprobado.—

Resolt lo punt capital, la qüestió va portarse a un altre terreno.

—¿Qui la anirà a convidar?

—Jo,—va respondre l' Alfredo.

—Millor seria que hi anéssim tots. Serias capás de anar allí a donarte importancia, fent veure qu' ets tú qui la convidas...

—¡Oh! Per mí no hi ha cap inconvenient. Jo 'm prestava a anarhi, perque aixís es més fàcil que accepti.

—¿Tè rahò l' Alfredo, tè rahò! ¿Que hi vaji l' Alfredo!

—¿Qué hi vaji l' Alfredo!

—¡L' Alfredo.—

Després d' una discussió una mica borrascosa, va arribarse a las conclusions:

1.ª Que l' Alfredo en nom de tots la convidaria.

2.ª Qu' ell se cuidaria d' organitzar tots los detalls del sopar. Y

3.ª Que a las vuit del dia següent se trobarian ells y ella en lo restaurant de...

Me reservo 'l nom del restaurant, perque no hi ha cap necessitat de compromete un establiment que gosa de bona reputació.

Ha passat una nit y un dia; son dos quarts de nou del vespre en qüestió: fa un temps magnífich.

Ningú ha faltat al lloch de la cita. Alrededor d' una taula arreglada ab cert *chic*, los sis amichs de la Madroneta s' esmeran colmantla d' obsequis y tirantli flors retóricas d' un color una mica pujat.

—Tè, Madroneta; tasta aixó, y quan t' ho empassis pensa en mí.

—Madróneta, no menjis rabets, que son massa petits.

—Madróneta, mira que t' acosto una cuixa de pollastre.

—Béu vi sech, que t' donará gana.

—Béune d' aquest que tè més virtut... que tú.—

Ella riu com una boja, contestant a tots a la vegada, menjant tot lo que li acostan, buydant totas las copas que li omplan, tirant las fullas d' un rabe a la cara d' aquest, disparant un pinyol d' oliva als ulls d' aquell, jugant per sota la taula ab los péus d' aquest altra.

Lo vi comensa a fè 'l seu efecte: las orellas s' han anat escalfant; los ulls de tots sis llensan raigs de foch mirant a n' ella, com lo gat mira al canari que véu penjat al sostre dintre d' una gabia.

No més hi ha qu' ella no está penjada, ni molt menos, y que es molt fàcil arribarhi.

L' Alfredo—que a la qüenta es un dels seus íntims y que se li ha posat al costat,—intenta insinuarse parlantli a l' orella.

—¡Eyl!—exclama 'l que sembla una nina, reparant lo joch de l' Alfredo,—aixó no val: aquí no hi ha preferencias ni distincions...

—¡Oh!—murmura l' altre,—jo li deya si volia que l' acompañés... a casa seva. ¡No hi devém haver pas d' anar tots sis...!

—¿Y per qué no?—vociferan los altres, creyentse postergats.

—Y en tot cas,—anyadeix la nina de luda,—a qui toca escullir es a n' ella.

—¿Qué t' pensas que t' escullirá a tú, mico tisich?—exclama l' Alfredo, ¡erdent una mica 'ls estreps.

—Potser més aviat que a tú, desdentegat.—

—¡Jo desdentegat!

—Si, home, sí: ja ho sabém que dus las dents postissas.—

L' Alfredo agafa una ampolla, pera tirarla a la cara de la nina de luda; los demès lo subjectan, mentres ell, esbufegant, se contenta ab xisclar:

—Te 'n has de 'n recordar... ¡Ja 'ns veurém las caras!

La simpática Madroneta, que ha presenciado impávida l' incident, creu arribada l' hora de posarhi fi.

—Ja veuréu; una cosa es sopar... y lo demès es altra cosa,—diu ab tota l' amabilitat de que es capás.—Si tots poguéssu venir, santo y bueno; pero com aixó no pot ser, me sembla qu' es precis que us arregléu amistosamente perque 'n vingui un, no més un.—

Hí ha un moment de calma: tots pensan la manera de resoldre aquella inesperada y gravíssima dificultat.

—Fem una cosa,—exclama un que sol tenir ideas inspiradas;—arregléu una rifa: escriurém sis números, un en cada paper, ne farém bolas, y 'l que tregui la primera, se n' endurá la Madroneta.—

La solució es acceptada per unanimitat. Escriuen los números, fan las sis bolas y las remenan dintre d' un sombrero.

—Preparat, polla—diu lo moreno de las patillas,—ara t' aném a rifar.—

Cadascú pren una bola, la desarrugan precipitadament, y la nina de luda llensa un crit de triunfo.

—¡La primera!—exclama, alsant victoriosament lo paperet enmatxucat.

La reunió se desfá com per encant. Tothom se cala 'l sombrero y pren lo bastó, mentres lo de la primera dona 'l bras a la Madroneta, dihentli ab afectada salameria:

—¿Aném, ángel meu?—

Ella, en efecte, comensa a caminar; los demès fan lo mateix, y al posar los péus al carrer, l' Alfredo s' acosta a la nina de luda, murmurant ab una véu que casi tota es vi:

—Lo dit dit: nos veurém las caras.—

Quatre ó cinch dias després d' aquesta tempestuosa solemnitat, lo moreno de las patillas se passeja pels pórtichs de la Plassa Real, soberanament aburrit.

De repent veu passar a l' Alfredo.

—¡Alfredo, pst, Alfredo! ¿Hont vas tant determinat? L' altre 's detura.

—¡Hola! Ets tú: no t' havia vist.

—Digas, digas: ¿cóm ha quedat lo lance ab lo de la primera?

—¡Ah!—respon l' Alfredo llensant una rialla estrepitosa;—de la manera més xusca del món. Figurat té que avuy me presento a casa seva pera demanarli una satisfacció. Sa mare 'm fa entrar; m' acompanya al quarto del xicot y me 'l veig estirat en una butaca,

sense poguer bellugar las camas... una verdadera llástima.

- ¡Qué dius!
- ¡Si noy, si! Està completament... atrapat. Y jo, es cla, m' hi dat per satisfet.
- ¡Quina ganga 'l no treure la primera!
- ¡Ja 't dich jo qu' ell l' ha bèn tretal

A. MARCH.

LOS INFORMES

¿No han tingut may necessitat d' anar á pendre informes d' algú? Si per casualitat hi han anat, ja sabran una mica lo qu' es bó y lo pá que s' hi dona, com se diu vulgarment. Jo que desgraciadament soch solter á pesar de mos 61 anys, y molt delicat y escrupulós en totas las mévas cosas, figurinse si sabré lo que son informes: ¡si n' hauré buscat y si n' hauré dat! Precisament soch solter encare per qüestió d' uns informes *prevís*; tingan bèn present que hi dit *prevís*, ¡qué tal serian los definitius!

Lo fet es que á casa va compareixe una noya que no era del tot lletjota; semblava molt modesta, estava sempre ab los ulls á terra y ápenas gosava á mirarme quan enrahonava ab mi.

—Venia, va dirme, perque hi sapigut que vosté desitjava plantá pis y pendre minyona; y com á mi m' ha agradat sempre servir á un senyor sol, venia per sapiguer si jo li convenia.

Com es natural, lo primer que vaig fer, sigué observar-la de cap á péus y francament l' examen no va ser del tot desfavorable á la noya. En apariencia era neta y endressada, anava molt senzilla y sent son trajo mitj de pajesa, no veyenthi 'l mocador del cap cenyit detrás de las orellas, ni 'l mocador gran apretat á las camas, fins al extrém de no deixar-la caminar, ni portar anells de la Mare de Déu del Pilar, ni aquell peninat d' entressuelo, primer pis y golfas, ni talons d' aquells que semblan entenas, ni róssecs, ni res d' aquestos detalls tan sospitosos, la veritat, vaig creure que la Providencia venia en mon aussili y 'm decidi desseguida per aquella noya.

—¿Com se diu vosté? vaig preguntar-li.

—Marieta, per servirlo.

—¿Que ja ha servit?

—Si senyor, y are encare estich servint; pero si vol que li diga me 'n vaig avuy de la casa perque la senyora sempre crida y no 'm deixa sortir ni tant sols un hora cada quinze dias. La veritat á mi no 'm fa por la feyna, perque sempre 'l treballar m' ha agradat; pero aixó de no poder surtir may, ni tant solzament per anar á veure 'ls pares, no fá per mí.

—Es á dir que vosté té pares?

—Si senyor.

—¿Y n' ha tingut sempre?

—Si senyor; pero antes vivian á fora y are fa dos anys que son á Barcelona. Lo meu pare estava *empleyat* al carril de guarda-agullas, y are ab las economias que fá 'l Sr. Planás, perque 'ls negocis diu que li van tant malament, l' ha trasladat á Barcelona ab menos sou y l' hi ha dat més feyna. Ja veu, si jo no puch anar á veure 'l meu pare per ajudar-lo una mica, també es bèn trist.

—Tot aixó está molt bè, pero suposo que vosté no voldrá anar á casa 'l pare cada dia.

—Ah, no senyor, no; ja estich contenta ab anarhi cada quinze dias un cop.

—¿Y qu' es lo que sab fer vosté?

—Jo sé fer de tot; sé cusir, sé planxar, sé fer dissapte, sé fer la pilota, un plat de mandonguillas, bou á la *doba*, varios platillos, *biteck*, algun plat de postres y vaja, tot lo necessari per una casa. Miri, á la casa qu' estava, la senyoreta es d' aquellas que sempre van carregadas de requisits y jo sempre 'ls hi he fets. ¡Ay! no 'ls ne sab poch de greu que me 'n vaji. Ja pot bèn anar á pendre informes si vol. Miri viuhen en una escaleta estreta que hi ha un sabatè á la porta, al costat d' un forner que té la senyora grossa y un fadri que casi bèn no té nas y sempre diu cosas á las noyas; per aixó també puch dir que surto de la casa. Viuhen al segon pis; la senyora 's diu Amparo y la senyoreta Solledat.

—¿A quin carrer es aixó?

—Als Tallers.

—¿Y quin número?

—Si vol que li digui no ho sé, perque com no sé de lletra, no m' hi he fixat may; pero es facil trovarho; miris: davant per davant, hi ha un betas y fils que l' amo porta ulleras y casquet vermell de vellut de cotó, ab una borla que li baixa fins á mitja esquena.

—Bueno, donchs, torni demá, que si 'ls informes son bons y 'ns enteném de préu, ja 'ns arreglarém desseguida.

*

*

Per més que busco no veig lo sabater; pero m' informo y per últim trobo la casa. ¡Quin desordre per tot arreu! Havia tocat la una y la senyoreta encare era al llit; passo pel menjador y encara la taula estava mitj parada.

¡Bah! vaig pensar, com no tenen minyona, se comprén; aquesta dona que m' ha obert la porta déu ser d' aquellas que van per las casas á fer las feynas.

La sala ó saló allá ahont espero, també está desordenada y mitj penso si tenirho d' aquella manera será moda, perque 'ls mobles son bons.

Surten al últim senyora y senyoreta ab un trajo elegantíssim de *neglijé* matinal. ¡Quin parell de mossas més cayas! Comprench bè que l' una es més jove que l' altra; pero no veig que pujan ser mare y filla. Mes al fi, aném per informes y no dech ficarme ab més detalls. Los informes no poden ser més bons, pero 'm va sorprendre que 'm diguessen qu' ellas eran las que havian despedit á la criada, perque quan eran fora, s' *entretenia massa ab las visitas*. De tots modos era molta veritat que sabia cusir, planxar, fer la pilota y qu' era molt fiada.

De veras me preocupava aquella frasse y com podia molt bèn ser que las senyoras busquessen un pretext per malicia, vaig resoldre informarme d' ellas. Per aixó ningú més apropósit que 'l sabater de la porteria.

Baixo y 'l tal porter encare no hi era. Pregunto per ell al forner xató que m' havia indicat la Marieta, que per casualitat s' estava á la porta, y senyalant ab lo dit me diu:

—¿Veu allí á la cantonada de la Rambla un home en mànegas de camisa, sense res al cap, fumant ab pipa y que té un gos gros al costat? Donchs aquell es l' atacador per qui vosté pregunta.

Dono las gracias y cap al dit punt me dirigeixo; havia caminat com unas doscentas passas quan m' avisan que 'l forner me cridava; reculo y quan soch de nou davant d' ell, me diu ab molta serietat:

—Dispensi, pero no sé si lo que té al costat es gos ó gossa; no voldria que després pogués dir que un xató l' havia enganyat.

No sé quin sant me va detenir, pero tenia d' informarme y no volia perdre temps. Varias son las preguntas que vaig fer al sabater; primer respecte á la criada y després referintme á las senyoras, y á totas contestava sempre ab lo mateix: «jo no m' embolico.»

Tinch una mica de mon y vaig compéndre que no s' embolicava perque no tenia diners per comprar-se un abrich, y desseguida vaig posarli una pessa de dugas pessetas á la ma.

Efectivament; alló va ser posar oli á un llum. Va ferme un discurs que no vaig enténdre y al cap de vall va anyadir:—Perque miri: la mare es viuda, la filla es soltera; hi pujan molts senyors especialment dos militars; no fa gayre varen sortir del pis dos bateigs; jo no sé res, perque, ja ho sab, jo no m' embolico.

Y feya bè l' home de no embolicarse, estavam á 46 graus.

Lo resultat sigué que la Marieta va passar á ser la mèva criada, y sabia ferme molt bè la pilota y l' escudella, 'l flicandó y otras cosas; sempre 'm parlava ab molt carinyo y no sé perque se 'm figurava qu' era una noya en extrém complacenta. Los vehins varen avisarme d' algunas cosas algo sospitosas que succehian á casa quan jo era fora; pero jo estava bèn servit y no volia ferne cas; també 'm semblava que gastava molt, pero tampoch volia ferne cas. Ademés de tot aixó, vaig notar que sabent tant de cusir, las camisas del calaix varen ferse vellas desseguida y jo 'n tenia un floret de novas que dava gust de veure.

A pesar de que sabia fer tant bè la pilota, no podia aguantar ja mes y un dia que anava á mudarme las mitjas, trobo qu' en lo calaix no tinch més que mitjons.

—¡Marieta! crido cremat del tot. ¿Com es que no tinch més que mitjons y jo no n' hi gastat may?

—¿Sab quantas n' hi ha? me digué ab un tó de pescatera que va assombrarme, que jo no he nascut per servir á un amo que no va á missa y que al vespre se 'n va al llit sense passá 'l rosari ab lo servey. Búsqis minyona que jo ja tinch casa.

Efectivament, l' endemá va venir á pendre informes d' ella... un capellá. Per supuesto que també entre otras cosas li vaig dir qu' era fiada.

Aixis son los informes y aixi vá 'l mon.

P. A. U.

Si algú 'm pregunta:—¿Qué tal los teatros?

No podré menos que respóndre 'ls:—Molt bè, per are y vostés tots bons?

Perque de nyonya com en la senmana que acaba de transcorre, no 'n vulgan més. Ni un estreno. Es á dir, si: al *Espanyol* han posat aprofitant trastos vells y fentne alguns de nous, una màgica titolada: *El conde de Cebra ó el genio de la riqueza*. Lo públich s' ho ha pres bè; pero es de advertir una cosa: que aquell públich no es exigent. Casi m' atreveixo á dir que 'l teatro que s' ha lluhit més es l' Odeon. En Piquet vá

anunciar *La filla de Satán*s adornada con cuatro bailes por ¡¡10 bailarinas!!! (aixis mateix: ab tres admiratius.)

Lo *Retiro* tot just vá obrir diumenje y vá tancar fins al dijous següent. Ja 's coneix que s' acosta Nadal. En aquell teatro estolvian *los galls*.

A *Novedats* y al *Ribas* res de nou. Al primer de aquests dos teatros s' anuncia l' estreno de *Las Carolinas* per diumenje.

Lo *Liceo* s' obrirá definitivament lo dia 29 del actual y 'l *Principal* á principis de la senmana próxima. Sembla que avants de comensarse las funcions, en Calvo donará una vetllada, en la qual en Vidiella hi tocará 'l piano.

¡Ganga pels abonats!

N. N. N.

LA CANSÓ DEL DROGUER.

A MON AMICH F. BARTRINA.

Que bella es y divertida del tranquil droguer la vida, que 'n té poch de mals-de-caps sense pena ni fatiga, tot jugant dins la botiga defensa ell sis ó set naps.

Molt prospera y fa carrera ¡quina vida! ¡'l droguer ray!... (aixó exclaman y proclaman los que no ho han estat may.)

No observa may cap miseria, sempre endavant ab sa deria, qui com ell viure pogués! Ell sí que per res s' empatxa —¿té gana?—un xich de formatje, —¿que té set?—vi de Jerés.

Molt s' engreixa y sempre 's queixa, ¡ab aquest ofici ray!... (aixó exclaman y proclaman los que no ho han estat may.)

Tot fent barrila y en guassa sense pena 'ls dias passa; ve 'l diumenje y tant content dina sens cap amohino, y després tot lexuguino cap á passeig falta gent.

Tranquil viu y de tot riu ¡quina vida, ell sí que ray!... (aixó exclaman y proclaman los que no ho han estat may.)

Quinas horas més saladas passa entre-mitj de las criadas; y si fa dos mots de lletra á n' alguna pe 'l xicot li deixa fè un petonot, y després... bé vaja... etc.

Té las nenas á dotzenas ¡ja ho dich sempre 'l droguer ray!... (aixó exclaman y proclaman los que no ho han estat may.)

Tot quan diuhen es mentida; molt arrastrada es la vida del droguer, puig mentre un hom passejant se diverteix ell, pobre, dins s' aburreix sent sempre esclau de tothom.

Prou suspira prou delira no podent sorti al carrer... en vritat qu' es desgraciat l' infelis que n' es droguer.

No sentint cap alegria, no para en tot lo sant dia, sempre té cosas per fè puig quan ha acabat la feyna apa noy, agafa l' evna y brillo á torrar café.

La mestressa diu «depressa» ab un crit de carreter: y no gesa ni reposa l' infelis que n' es droguer.

Maltractat per las criadas més barrams y esbojarradas tots los papers té de fè y 'l pitjor es que á tot dia sempre ha de mostrá alegria encar que no es trobi bè.

Lo grapejan y marejan ¡mes saben lo qu' ha de fer? posá encara bona cara l' infelis que n' es droguer.

Son presiri es la botiga
y tant la feyna 'l castiga
que quan surt sol dú un vestit
brut d' estarse entre las sacas
carregat de grossas tacas
estripat y descusit.
Y s' altera
y desespera
al senti ab dol y ab esglay
lo que exclaman
y proclaman
los que no ho han estat may.

JOSEPH BELLUGA.

ESQUELLOTS.

Lo cólera se 'n va... lo cólera es fora.
Pero se 'n va espurnejant, ó per parlar de una ma-
nera més gràfica, se 'n va tirant capellans.
Un, dos, tres cassos, y res més.
Pero ja li tenim lo péu al coll, y no hi ha remey per
ell.
L' estació adelanta, 'l fret se deixa sentir, y ell s'
ajenolla, plega las mans y exclama:
—Una capa, un abrich per la mor de Dèu... una
mica de foch, qu' estich balp y no puch fer feyna.
¡Arri mala bestial ¡Al Tonkín!

Ha sigut nombrat catedràtic de la facultat de far-
macia D. Enrich Calahorra.
Vels hi aquí un catedràtic incapàs de donar cara-
bassas.
Donará pebrots.
Dels de Calahorra.

L' altre dia va passar per Reus un subjecte de uns
24 anys vestint una vesta negra, cenyit lo cos ab una
corda d' espart, calsant sandalias y portant al coll una
creú de uns deu pams pintada de negra.
L' autoritat va detenir-lo per averiguar qui era.
Y resultá ser un frare que havia fet una prometensa.
La prometensa de anar pèl món fet un carnestoltas.
Los frares son aixís: son capassos de prometre 'u
tot, menos treballar.

Un periódich local demana que s' obrin treballs per
donar feyna als que no 'n tenen.
Está molt bé; pero l' Ajuntament no 's dona per
entés.
L' altre dia 'm deya un regidor molt gras:
—¿Treballs?... ¿Y per qué? Precisament los qu' es-
tán sense feyna son los qui 'n tenen més.

Alsa filarmónichs, aquest any si, que si 's queixan
será per vici.
Ja hi ha la seguretat de que aquest any la Patti can-
tará al Liceo.
¡La Patti! La més prima de todas las primas-donas; l'
única celebrat que trepitja las taulas.
—Davant d' ella—diuhen los que l' han sentida—
totas las demès donas que cantan son camama.
—¿Ha sentit á la Donadio? va dirme un inteligent.
Donchs fassas compte que la Donadio es una carica-
tura de la Patti.

Si 'ls artistas se medeixen per lo que guanyan, cal-
culin qué será la Patti, sabent que demana y li donan
tres mil duros cada nit que canta.
De modo que més que una cantant sembla una mina.
La sèva véu no es argentina... es aurifera.
Tres mil duros en plata no es ella capàs de durlos á
sobre. Los hi pagan ab or.

Los francesos ab la costum que tenen d' accentuar
las últimas silabas li diuhen la Pati.
Nosaltres li dirém la Disfrutá.
Per lo tant, que vinga.
Li obrirém lo porta-monedas y que prenga 'l que
vulga.

S' han fet grans treballs per establir una llengua
universal, y al últim sembla que s' han sortit ab la
sèva.
¡Eyl En fer una llengua nova.
Are, perque siga universal, no falta més que un
petit detall.
Se necessita únicament que tothom l' estudihi; que
tothom s' aprenga la gramática y 'l diccionari de me-
moria.
Casi bè res.

¡L' humanitat ray qu' es tant estudiosa!
Cambiar una llengua... Cá, es qüestió de quatre
dias.
O sinó, prenguin exemple de lo que succeheix ab lo
sistema mètric.
Desde l' any 50 está manat que regeixi en tots los
tractes y relacions de la vida: desde molt avants s'
ensenyava en todas las escuelas: pot dirse donchs que una

generació l' ha estudiat y l' ha après... y á pesar de
tot ¿qué succeheix?
Qu' encare 's medeix á canas, se mesura á quarte-
ras, se pesa á lliuras y 's ven vi á porrons.
L' humanitat es rulinaria.

La nova llengua universal, de la qual ja 'n parlarém
de aquí déu sigles, no m' agrada sinó per una cosa...
perque tira á terra la llegenda biblica de la torre de
Babel.

Y per un' altra cosa també, pèl sèu titol.
Ne diuhen *Volapuk*.
O invertint los termes: *Puch-volá*.
Frasse completament catalana.
Ab lo qual queda corroborat que 'l catalá es una
llengua que serveix per apendre todas las del mon.
Fins aquellas que s' inventan.

Un dels periódichs que ha rebut ab més carinyo la
noticia de la formació del *Volapuk*, y de la constitu-
ció en aquesta capital de una societat dedicada á es-
tudiarlo y cultivarlo es *La Renaixensa*.
Se comprén: primer lo *Volapuk* que 'l castellufo.

Un anunci del *Brusi*:
«Se necessita un colono para una casa-torre en
Valcarca, á condició de respetar el dia festivo y no
blasfemar.»
¡Ay, alabat siga Dèu!

Escriuhen de Tortosa al *Brusi* qu' en aquella ciutat
s' han celebrat grans festas ab motiu d' haverse acabat
l' epidemia colérica.

Entre las festas va haverhi una missa de campanya
y ¡cosa rara! ¡casi miracle! Antes de la missa feya un
vent tremendo; durant la missa va calmar, y després
de la missa va tornar á bufar de un modo horrible.
Ja ho saben donchs los tortosins, y si no tenen bona
cullita d' oli será perque no volen. Quan fassa vent y
las olivas caygan dels arbres, posan un altar al peu de
cada olivera, y una missa darrera l' altra lo vent
calmará.

Aquest dia va haberhi un gran incendi en un magat-
zém d' estoras y alfombras del carrer dels Archs.
Las estoras, gran remey contra 'l fret, destruhidas
pèl foch que cura del mateix mal.
¿Qui es ton enemich? Lo del tèu ofici.

Y sort encare dels bombers que van ser amatents y
del aygua que va estar á punt.

Una boca de Dos rius, no més que una, y tres del
Besós ¡Tres! van apagar lo foch en poca estona.
De l' ajuntament, que á més de corporació municipi-
pal es també empresa d' ayguas, ni una boca, ni uu
rajolí.

L' ajuntament deixa la lley perque 'ls tontos la cum-
pleixin; ell per la sèva part... s' ho mira.
Es á dir, no, ja fa també alguna cosa. Quan una
empresa tracta de canalisar un carrer tot son dificult-
tats, contrarietats y obstáculos.
L' onzé: destorbarás.

Los fills de Palay y C. seguint lo moviment patrió-
tic del país, han tret unas novas galletas batejadas
ab lo nom de *Carolinas*, cada una de las quals porta
una inscripció patriótica.

Son bonas y 's venen barato als espanyols.
Are 'ls alemanys no se las menjarán ni á pés d' or.

Escóltin, que per més que ho sembli no es una no-
vela romántica.

Era un criat qu' estava enamorat secretament de sa
mestressa, guapa, hermosa com un ángel.
Un dia, sufrint més que may, los horribles torments
dels celos y mentres ella dormia, ó no dormia, en bras-
sos del sèu espós, l' infelís criat cala foch á la casa.

Y després escriu una carta al tribunal declarantse
autor del incendi y esplicant los móvils que l' havian
induhit á cometre aquell acte de locura... l' amor, los
celos, la desesperació...

Aquest fet ha ocorregut á Salamanca.
Ella era una tocinayre: la casa incendiada estava
plena de bolifarras y xorissos.
Adios romanticisme... adèu poesia.

QUÈNTOS.

—Senyoret, diu una pobra, caritat per una viuda,
mare de sis criaturas y sense feyna.
Lo senyoret passa de llarch.
Ella insisteix.
—Senyoret, deixis tocá 'l cor.
Lo senyoret s' atura:
—Bueno, tócam lo cor; pero avants digas ¡ja t' has
rentat las mans?

Un tacanyo esmorsa en lo restaurant, demana 'l
compte que pujava dinou rals, tira un duro á la taula,
li tornan un ral y se l' embutxaca.
Lo mosso se 'l queda mirant y li diu:
—Escolti ¿y 'l mosso?
Lo tacanyo ab mals modos:
—¿Lo mosso? ¿Que per ventura me l' hi menjat?

TRENCA-CAPS.

XARADA-CONVERSA.

Com pocas tè la Roseta
un pamet tant resalau,
y jo dos que quan se casi
un bon prima li daran.
Aixó si; es molt tersa-tersa
qui 'n tingués una total
y parla tant bè, que sembla...
Ja ho he dit, ¡au! á buscáu.
LLUMANERA DE SALA.

II.
S' estava prop del primera,
en Total, junt ab la Quima,
quan un pillet, per darrera,
los quartos li va dos-prima.
J. S. y P.

ANAGRAMA.

Vaig fer un tot á la sala
ab una total barrina,
y ahí atrapo á la Pasquala
agafant la mantellina.
PEPET D' ESPLUGAS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula tal, que trayentli cada vegada
una lletra comensant per la primera dongui 'l següent
resultat: 1.ª Bestias de ploma. 2.ª Lo que hi ha á las
cartas. 3.ª Utensili de soldat. 4.ª Una bestia de pèl.
5.ª Una consonant.

UN DE LA VALL D' ARAN. LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Carrer de Barcelona.
1 2 4 6 5 7.— id. id.
7 6 5 2 7.—Poble de Catalunya.
7 2 5 4.— id. id.
1 2 4.—Carrer de Barcelona.
4 6.—Lletra ab lletres.
2.—Lletra.

ANTONIO.

TRENCA-CLOSCAS.

CORRALS D' EN BOLO.
Combinar las lletres de manera que formin lo nom
de un sabatassas.

RREGO.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—Se-
gona: en los barcos.—Tercera: al mar se 'n troban.—
Quarta: carrer de Barcelona.—Quinta: amaniment.—
Sexta: utensili de pescador.—Séptima: vocal.

TARONJA DE CONVENT.

GEROGLIFICH.

×
LLET
RILA
bc
DAR
I

J. Brú.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA-EPÍGRAMA.—*Ser-vi*.
- XARADA 2.ª.—*Do-mi-no*.
- ANAGRAMA.—*Tipo-Pito-Opti-Topi*.
- MUDANSA.—*Sach-Sech-Soch-Such*.
- CONVERSA.—*Carme*.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Murcia*.
- ROMBO.—

P
C A P
C A L O R
P A L A M O S
P O M A S
R O S
S

- GEROGLIFICH.—*La grossa tè dotze dotzenas*.

BI VOLS ESTAR BEN SERVIT...

Sei quefas tots se pensavan,
guan á lo milló aquest butxara
se proclama rey y quefa.
!Quina partida més..... hmgarral!